

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptura, Et Vera Catholica
Doctrina, Atque Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

In quo consistat controuersia, quæ est inter veras Ecclesias Christi,
earúmque aduersarios, de sacrificio S. Cœn[a]e Domini 85

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

In quo consistat controuersia, quæ est inter veras Ecclesias, & earum Aduersarios, de sacrificio Cænae Christi.

CAP. LXXXV.

Rimum omnium Ecclesia Christi dat gloriam Domino, & agnoscit, quod S. Cænae administrationem nemo melius, ac magis propriè appellare possit quàm ipse. Libenter igitur ea nomina vsurpat, quibus Dominus eam appellauit: Nomina verò sunt ista, Cæna, Frangere & manducare panem Domini: distribuere ac bibere calicem gratiarum actionis: communio corporis & sanguinis Christi. Et quamuis nomina sacrificiorum in eo sensu, quo sunt à veterib. S. Patribus vsurpata, non reiciit, tamen quoniam ea hoc nostro tempore à paucissimis rectè intelliguntur, & apud plebem in deprauatissimum intellectû, & horrendû S. Cænae peruersionè & abusum prolapsa, ac per vim detorta sunt, & torquentur adhuc hodie, propter hanc causam eiusmodi nomina libenter omittit. Etenim de diuinis rebus quàm planissimè & apertissimè loquendum est: decetque in eis non tantû omnia scandala euitare, verum etiam ad certam ædificationem omnia quàm diligentissimè referre, ac dirigere.

Contrà Antichristiani ea nomina, quæ Dominus ipse Cænae suæ imposuit, abhorrent & auersantur: sacrificiorum verò vehementissimè vrgent, sine vera & solida eorum explicatione. Qua ratione populus in peruersa ac perniciofa S. Cænae abusu perpetuò hærens permanet.

Secundò. Vera Ecclesia Christi fideliter ac seridè reiciit perniciosissimam persuasionem & abusum S. Cænae Domini, qui in populo, propterea quod vocabula ista, Offerre & sacrificium non intellexit, inualuit. Nempe quòd homines (id quod luce meridiana clarius est, quantumuis Aduersarij fucis suis huic errori patrocinentur) ad missam confluunt, eam audiunt, vel non audiunt quidem, sed tantum vident, precio conducunt, suamque ad illam oblationem contribuunt, idque ea spe & persuasione, quod opere & sacrificio sacerdotis, quod ibi peragit, fruituri sint ac futuri participes, etiamsi nihil eius intelligant, vel animo perpendant, taceo, percipiant, denique sine omni pœnitentia & emendatione vitæ. Quotidiana enim experientia docet, quàm multi homines, qui in manifestis peccatis ac flagitiis contra conscientiam hærent, ab eisque desistere ne semel quidem cogitant, nihilominus tamen singulis diebus vel ipsi missas celebrent, vel eis presentes intersint.

Quoniam igitur tales homines tam multa ex manifestis ac maximè seueris præceptis Dei transgrediuntur, præterea etiam omnem orationem ac laudem Dei nihili pendunt, & tamen tanto studio ad missam aduolant, eamque in tanto pretio habent, de quo nullum habent mandatum Dei, præsertim sicut ipsi ad missam accedere solent, quæ tandè causa esse potest, (quandoquidem nemo aliquid facit, ex quo non vel boni quid se consecuturum, vel incommodum aliquod effugiturum sperat)

quæ ipsos ad id faciendum impellat, quam vel temporale emolumentum, & honores quos hac ratione ab hominibus venantur, vel gratia & auxilium, quod à Deo se consecuturos hoc modo sperant? Vtra harum causarum eos moueat, horrenda certè abominatio in conspectu Dei, & grauissimus diuinæ maiestatis contemptus, contra quem omnes Prophetæ, Christus Dominus ipse, & Apostoli, vehementius ac seuerius, quam contra aliud vitium clamarunt.

Quamobrem ad eiusmodi abominationem & contemptum Dei auerendum, operam dant fideles ministri, & veræ Ecclesiæ Christi, vt homines ad institutionem Domini in S. Cœna quàm plenissimè dirigant, eamque rursus in opus piè perducant. Nempe vt primum omnium hanc sacram actionem nemo exerceat, vel apud eam compareat, nisi discipulus Christi Domini esse, Euangelio eius verè credere, & iuxta illud vitam suam instituere summoperè studeat.

Secundò, Vt victima Christi oblata in cruce apud S. Cœnam ita prædicetur, & consideretur, gratiæ pro ea Domino agantur, pro omnibus necessitatibus Ecclesiæ, & salute omnium hominum oretur, oblationes ac dona offerantur, communióque Christi vnà cum distributione & perceptione sacramentorum ita exhibeatur, ac percipiatur, vt homines in fide & vita Domini nostri Iesu Christi in dies confirmantur, salutariter crescant & promoueantur.

Tertiò vt semper in singulis communitatibus & congregationibus singulæ missæ celebrentur, & in eis omnia ad intellectum astantis populi, legantur, canantur, orentur & peragantur.

Antichristiani verò primum omnium quotquot & quacunque ratione possent, ad suas missas protrudunt: præsertim verò si liberalius offerant: tantò enim gratiores eis tales sunt: nihil interim curantes, in quantâ incredulitate, & quàm scandalosa vita manifestè hæreant ac perferrent.

Deinde missas suas ita celebrant, vt auditores suos de oblatione Christi in missis nihil penitus doceant, vel ad vllam gratiarum actionem aut orationem hortentur: multò minus ad fidelem sacramentorum perceptionem excitent, erudiant, aut promoueant. Quamobrem suis auditoribus, quantum in ipsis situm est, ad nihil aliud inseruiunt, nisi vt externa ipsorum actione sine vllò intellectu & fide erga Deum confidant, atque hoc modo magis ac magis à fide & vita Christi abalienentur.

Tertiò ad corroborandam abominationem istam in singulis angulis missas instituunt: quas deinde ita legunt & peragunt, vt homines nihil quicquam de eis ad ædificationem percipere & intelligere possint.

In his consistit tota controuersia, quæ est inter Ecclesias Christi & veros earum ministros, & eas quæ errores & abusus qui à maioribus ad ipsos vsque peruenerunt, tueri ac defendere conantur.

De eo enim nulla pugna est, quod sacerdotes nomine totius congregationis, & tota congregatio per sacerdotes, & singula in ea per se apud S. Cœnam offerre debeant gratiarum actionem, orationem, & dona pro pauperibus: ibique pro omnibus hominibus, tã absētibus quã præsētibus preces

preces fundere & gratias agere. Item quod istius oblationis, videlicet gratiarum actionis & orationis, omnes qui id vera fide in Christum petunt, quibusque id destinavit Dominus, participes fiant, fruantur, & emolumentum ex ea capiant. Denique quod Sacerdotes apud S. Cœnam prædicatione Euangelij, & distributione Sacramentorum, unâ cū gratiarum actione & oratione victimam Christi oblatam in ara crucis omnibus præsentibus applicent, hoc est, proponant, & quantum in ipsis est communicent, & exhibeant. Quod & omnibus iis certissimè ad salutem inseruit, qui eiusmodi applicationem & communicationem vera fide in Christum petunt ac suscipiunt: contra verò ad intolerabile iudicium, qui eam hoc modo suscipiunt.

Hęc omnia fidelissimè docet etiam Liber Reformationis, omnesque veri ministri Euangelij, nihil autem contrarium, sicut Aduersarij in Articulo de Applicatione, & alijs criminantur: qua de re copiosius in eo loco tractabitur.

De nomine Missa.

C A P. LXXXVI.

DE origine huius nominis admodum securè disputant Aduersarij, cū e contra verè docti sententiam suam sine certa affirmatione proponant. A Doctore Reuchlino vel alio quodam, qui & in eadem opinione fuit, acceperunt Missę nomen esse dictionem Hebraicam מִסָּחָה quæ Deut. 16. communem & voluntariam oblationem significet. Quod si verum esset, certè antiquiores S. Patres apud Grecos non minus imò citius, ut qui Iudæis propinquiores erant, & fidē Christi à Iudæis acceperant, usurpaturi fuissent, quàm Latini: sicut etiam Halelujā, Amen, Osianna, Corban, & id genus alia vocabula usurparunt. Quoniam verò soli Latini patres, hac voce vtuntur, Græcorum verò nullus qui probatæ fidei ac certæ autoritatis sit (Epistola enim Ignacij in certi authoris sunt, ut testatur Hieronymus lib. 3. dialogo contra Pelagianos) sententia Aduersariorum de nomine missa non ita certo & indubitato statui potest.

Beatus Rhenanus opinionem verisimiliorem habet, nēpe quod missa apud veteres tantondem significarit, quantum missio, sicut Cyprianus, Remissam dicit pro Remissionem. Officium verò S. Cœnæ ita appellatum fuisse, quod apud antiquos mos & consuetudo erat semper prius missos faciendū omnes, qui in manifestis peccatis & scelerib. vivebant: necnon Catechumenos, Energumenos, & eos qui adhuc in pœnitentia stabant: ita ut à principio officij, quod erat missa, hoc est, missio, qui apud S. Cœnā non debebāt adesse, totū officium missam, id est, missionem appellarint. Quemadmodum nunc ad finem officij quando dimittuntur hi qui apud S. officium manserunt, dicitur, *Ite missa est*, hoc est, missio totius cœtus. Videantur quę Beatus Rhenanus